

9 Pułk Strzelców Konnych (1921-2021)

9 Pułk Strzelców Konnych na trwałe wpisał się w historię Grajewa, które to w okresie maj 1924 r. – wrzesień 1939 r. było jego garnizonem macierzystym. Historia pułku jest jednak nieco dłuższa, gdyż został on sformowany jesienią 1921 r. – stąd też w bieżącym roku przypada 100. rocznica jego powstania. Z tej to okazji, co niedziela będziemy prezentować jedno zdjęcie go dotyczące z krótkim opisem.

Po zakończeniu wojny pomiędzy Rzeczypospolitą Polską a sowiecką Rosją rozpoczął się proces demobilizacji WP oraz jego przechodzenia na stopę pokojową. Proces ten objął także formacje jazdy, co pociągnęło za sobą m.in. przemianowanie szeregu dotychczasowych pułków ochotniczych i zapasowych na pułki jazdy samodzielnej. Efektem tych decyzji było również powołanie do życia 9 Pułku Strzelców Konnych. Pułk sformowano w Hrubieszowie 10 października 1921 roku na podstawie rozkazu szefa Oddziału I Sztabu Generalnego Ministerstwa Spraw Wojskowych (L. 7600/I.Org.) i rozkazu dowódcy Okręgu Korpusu Nr II Lublin (L.dz. 1712/I.Org.) z 28 września 1921 roku. W jego skład weszły: nadwyżki III Dywizjonu 2 Pułku Strzelców Konnych, 2 Szwadron tego samego pułku oraz I Dywizjon 4 Pułku Strzelców Konnych. Każdy z pododdziałów, z których powstał 9 Pułk Strzelców Konnych miał swoją tradycję wojenną związaną z walkami o niepodległość i granice Rzeczypospolitej w latach 1918–1920.

W opracowaniu mjr. Stefana Orłowskiego poświęconemu 9 Pułkowi Strzelców Konnych i wydanemu w 1931 roku czytamy m.in.: *„Historia 9-go pułku strzelców konnych jest bardzo skomplikowana, a co gorsza jak dotąd niekompletna. Powodem jest ta okoliczność, że 9-y pułk strzelców konnych, zorganizowany dopiero w 1921 roku, powstał z kilku odrębnych jednostek, które walczyły nie w jego barwach i zdobywały wawrzyny bojowe pod sztandarami innych pułków polskich. Sztandar 9-go pułku strzelców konnych nie dostąpił zaszczytu chrztu ogniowego, aczkolwiek fundament pułku - pierwsze jego zawiązki organizacyjne - stanowiły jednostki, które miano żołnierza polskiego nabywały krwią, przelaną w walkach o utrwalenie niepodległego bytu Najjaśniejszej Rzeczypospolitej, tradycją zaś i pochodzeniem związane były ze starszymi formacjami polskiego wojska, a mianowicie - z 7-ym pułkiem ułanów, oddziałem majora Jaworskiego, rotmistrza Abrahama i innymi, które egzystowały tylko podczas działań wojennych, po skończonej zaś wojnie zostały wcielone do poszczególnych pułków, lub też stały się zawiązkiem nowych formacji.”*